יזכור
לחללי מערכות ישראל

הצנחנים: משפחה, לא?

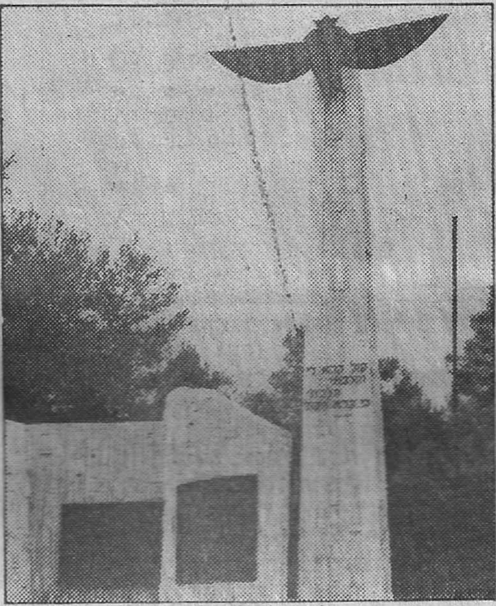

אנדרטת הצנחנים ליד תל־נוף: ישנם החברים של אבא

קיילי, אלמנת אל"מ אברהם אלרן (ממושי) ז"ל שנהרג במלחמת לבנון: –

"עשרים שנה שירת ממושי בצבא. כמעט עשרים שנה צנחן. ובמשך כל השנים הללו, מעולם לא ביקשתי ממנו לעזוב את הצבא, כי קשה לי לשאת בעול לבדי. הבנתי שעבודה זו דרך חיים, בה האמין ובה מצא את סיפוקו. ובכל שעברו השנים, הבנתי גם, שיש פיצוי לששת הרבות שבהן נעדר מן הבית – הזכות להכיר אנשים, כמו אותם חברים מן הצנחנים, חברים שקשה למצוא בחיי שיגרה רגילים. כאלה שהופכים לחלק מן המשפחה, כאלה שגם אם נפגשים עמהם רק פעם בשנה – מרגישים כאילו זה היה רק אתמול. הרבה פעמים, במשך השנים, שאלתי את עצמי מניין לו הכוח, מניין השלווה הזו בכל פעם שיצא לפעולה זו או אחרת, שלווה שנבעה מבטחון מלא, ש'יהיה בסדר', והרי הסיכון קיים היה, ואם כי מעולם לא נזכרו המלים 'מוות' או 'שכול' בינינו, הם היו איתנו תמיד.

"ואחרי שנהרג, פתאום הבנתי. הבנתי שממושי ידע כי גם אם יקרה לו הגרוע מכל, יהיה מי שידאג למשפחה, יהיה מי שיתמוך בה ללא ליאות, ומתוך הרגשת חובה מובנת מאליה, כי צנחנים זו פשוט משפחה, ובמשפחה מי שזקוק לעזרה, מקבל אותה, וזהו.

"נכון, לבנים אין אבא, אבל יש את 'החברים של אבא', והם מנסים למלא את מקומו בחלק מן הזמן. בחלק מן [illegible] שגם אם לו יקרה משהו, כולם יחלצו לעזרה. כל כך פשוט ומובן. משפחה, לא?"

(טורי יזכור נכתבו בידי עמנואל רוזן. צילומים: יוסי אלוני)